

HJÖRDÍS UNNUR MÁSDÓTTIR OG BJÖRGVIN H. BJÖRGVINSSON

FYRIRMYNDIR Í NÁMI FULLORÐINNA –
VERÐLAUNAHAFAR 2010

Á ársfundi Fræðslumiðstöðvar atvinnulífsins 2010 sem bar yfirskriftina Hvað hvetur, hvað letur? voru þau Björgvin H. Björgvinsson og Hjördís Unnur Másdóttir valin fyrirmyndir í námi fullorðinna. Viðurkenningin og verðlaunin sem henni fylgja eru veitt einstaklingum sem sýnt hafa góðan námsárangur, frumkvæði og kjark til að yfirstiga ýmis konar hindranir í sínu námi.

Á ársfundinum sögðu Björgvin H. Björgvinsson og Hjördís Unnur Másdóttir frá reynslu sinni af skóla á sínum yngri árum og hvernig líf þeirra hefði breyst eftir bankahrun þegar þau hófu nám að nýju eftir langt hlé. Við afhendingu verðlaunanna risu gestir úr sætum og hylltu þau Björgvin og Hjördís sem svo sannarlega standa undir nafni sem fyrirmyndir í námi fullorðinna árið 2010.

„FYRST AÐRIR GETA ÞETTA ÞÁ GET ÉG ÞAÐ LÍKA“

Hjördís Unnur Másdóttir

Þegar ég hóf nám í Menntastöðum hjá Miðstöð símenntunar á Suðurnesjum var orðið langt síðan ég hafði verið í skóla. Mér gekk reyndar ágætlega í fyrstu bekkjum grunnskóla en svo fór að halla undan fæti þegar ég fór í gagnfræðiskóla. Þá fór ég að finna fyrir því að ég náði ekki að halda utan um það sem ætlast var til af mér í náminu. Í grunnskóla fékk ég aðstoð við lestur og stafsetningu en á unglíngastigi fékk ég aðstoð í stafsetningu.

Eftir gagnfræðaskóla fór ég í Menntaskólann í Kópavogi í fornám þar sem einkunnir mínar buðu ekki upp á annað. Það gekk mjög vel, ég fékk mjög gott aðhald sem ég þurfti á að halda. Um leið og ég fór í fyrsta bekk fór mér að ganga illa, ég náði ekki að halda mér á floti og fljótlega flosnaði ég upp úr náminu.

Þegar ég var um tvítugt fékk ég þá greiningu að ég væri með dyslexíu eða lesblindu sem ég tók fagnandi því það var þá ekki heimska sem var ástæða þess að mér gekk illa í grunnskóla. Grunnskólinn hafði mikil áhrif á mig. Ekki góð því miður, heldur var ég að burðast með tilfinningar og efasemdir um sjálfa mig sem höfðu áhrif á mig í öllu því sem ég tók mér fyrir hendur eftir það.

Svo var það vinnumarkaðurinn sem tók yfirhöndina. Ég vann við margt skemmtilegt og krefjandi, meðal annars dagskrárgerð hjá RÚV og viðburðastjórnun. Ég fór ekki að hugsa

um að fara aftur í skóla fyrr en mörgum árum eftir að ég fékk greininguna, það var alltaf eitthvað sem kom í veg fyrir að ég gæti farið í nám, þó aðallega fjárhagslegar skuldbindingar.

Kreppan kom sér vel fyrir mig, mér var sagt upp í vinnu og það var ekki bjart yfir vinnumarkaðinum. Þá tók ég ákvörðun um að nota tækifærið og klára stúdentsprófið. Ég hafði heyrt af Háskólabrúnni hjá Keili og ákvað að sækja þar um en fékk neitun vegna þess að ég hafði ekki nógu margar einingar.

Þá hafði samband við mig maður frá Miðstöð símenntunar á Suðurnesjum, Hjörleifur Þór Hannesson. Hann hvatti mig til þess að hefja nám í Menntastöðum því þannig gæti ég fengið þær einingar sem upp á vantaði til að komast í Háskólabrúna hjá Keili. Mér leist ekkert sérstaklega á það, en lét tilleiðast og sé ekki eftir því. Þetta er besta ákvörðun sem ég hef tekið í lífinu í sambandi við menntun. Þarna hitti ég frábært fólk, kennara, starfsfólk og nemendur. Þetta var í fyrsta skipti sem mér leið vel í skóla, mér gekk líka mjög vel enda lagði ég mjög mikið á mig eins og ég var búin að ákveða að gera. Ef ég færi í nám ætlaði ég að gera mitt besta og jafnvel aðeins betur en það.

Eftir að hafa lokið náminu í Menntastöðum sem tók um 6 mánuði fór ég Háskólabrúna hjá Keili. Mér gekk mjög vel í Háskólabrúnni, fékk mikla og góða aðstoð þar og útskrifaðist þaðan sumarið 2010 með fyrstu einkunn. Því næst fór ég í Orku- og tæknifræði hjá Keili og þaðan fór ég í heimspeki í Háskóla Íslands. Í dag er ég á fyrsta ári í sálfræði í Háskólanum í Reykjavík. Þrátt fyrir þá námsörðugleika sem ég hef, nýt ég þess að mennta mig. Þetta er stundum erfitt en þá hugsa ég, "Fyrst aðrir geta þetta þá get ég það líka".

„ÉG GET VERIÐ FYRIRMYND“

Fyrir raunfærnimat hafði ég ekki stundað nám að neinu ráði síðan í grunnskóla. Á þeim árum var ekki rætt um námsörðugleika, lesblindu eða annað. Ef þú gast ekki lært varst þú einfaldlega bara tossi og þar af leiðandi settur í svokallaðan tossabekk. Það var einmitt mitt hlutskipti. Þarna voru nemendur með námsörðugleika á hinum ýmsu stigum. Þessir tossar voru oftast en ekki lagðir í einelti ef öðrum nemendum vegna þess hversu heimskir þeir væru. Í svona umhverfi hugsar maður ekki um neitt annað en að hætta í skóla og komast út á vinnumarkaðinn. Þessir krakkar voru skotskífa og eyrnamerkir af skólayfirvöldum. Meginorsök námserfiðleika minna í grunnskóla má rekja til lestrarerfiðleika sem hafa fylgt mér alla tíð.

Ég fór að vinna mjög ungur og lágu leiðir mínar mjög fljótt að húsbýggingum, þar sem bróðir minn starfaði sem byggingaverktaki en hann er menntaður sem múrarameistari. Eftir að hafa unnið hjá honum í meira en áratug í múrverki sótti ég um sveinsbréf til forseta sem múrari og tók ég sveinspróf í múriðni árið 1990. Ég hef starfað við húsbýggingar alla mína tíð, sem húsasmiður í eigin fyrirtæki, sem múrari með bróður mínum og við pípulagnir með mági mínum.

Þá gerðist það árið 2007 að við sátum nokkrir samstarfsfélagar í kaffi í vinnuskúrnum og ræddum um þetta svokallaða raunfærnimat og ég ákvað með sjálfum mér og minni fjölskyldu að ég myndi skoða þetta betur. Ég ákvað að slá til og lauk ég raunfærnimati í pípulögnum í júní 2008 þar sem ég fékk 29 einingar metnar á pípulagningabraut. Í framhaldi af því fór ég í fullt dagskólánám hjá Iðnskólanum í Hafnarfirði.

Að hefja nám að nýju var langt frá því að vera auðvelt, þetta var í rauninni mjög erfitt, þá sérstaklega að læra að læra. Ég er svo lánsamur að eiginkona mín og börn hafa reynst mér ómetanleg og aðstoðað mig í þessu námi en án þeirra hefði þetta ekki verið hægt. Námsráðgjafi skólans sendi mig í próf í sambandi við lesblinduna og fékk ég loksins staðfestingu á því að ég væri með lesblindu og skrifblindu. Nú gat ég farið og unnið samkvæmt því sem og ég gerði. Það var ákveðið strax frá minni hálfu að ég mundi klára þessa fyrstu önn sama hversu erfitt það yrði.

Það er gaman að segja frá því að í miðjum próflestri fæ ég mikla kviðverki og hugsa með mér hvort það geti verið

að prófskrekkur sé svona mikill eða hvað. Ég segi við konuna mína að ég fari ekki til læknis fyrir en ég sé búinn með prófin. Þegar síðasta prófið, það próf sem ég kveið mest fyrir, nálgadist fóru verkirnir að ágerast en ég þraukaði. Strax eftir prófið fór ég inn á bráðamóttöku og daginn eftir í aðgerð þar sem gallblaðran var tekin vegna gallsteina. Þetta var erfitt en á sama tíma líka skemmtilegt og ég kláraði þessa önn með ágætum árangri.

Á annarri önn var sjálfsálitið orðið mun meira og hugmyndirnar stærri. Ég hélt áfram í pípulögnum í dagskóla í Iðnskólanum í Hafnarfirði og svo tók ég líka húsasmiði í Tækniskólanum á kvöldin. Ég lauk raunfærnimati í húsasmiði í maí 2009 þar sem ég fékk metnar 40 einingar á húsasmiðabraut. Ég útskrifast síðan með sveinspróf úr báðum greinum, það er pípulögnum og húsasmiði, í desember 2009.

Í framhaldi var ákveðið strax að slaka ekkert mikið á, því stefnan var tekin á enn meira nám, það er að segja meistarskólann, og taka þar meistaranám í húsasmiði, pípulögnum og múrsmíði. Þetta er fjögurra anna nám og ég ákvað að reyna að taka þetta á þremur önnum. Stóri dagurinn rann svo upp þann 4. júní 2011 þegar ég lauk iðnmeistaránami í pípulögnum, húsasmiði og múraraíðni.

Þetta hefði aldrei orðið að raunveruleika ef raunfærnimat væri ekki til. Ég fékk ómetanlega aðstoð í mínu námi frá starfsfólki IÐUNNAR fræðsluseturs. Þetta starf sem þau vinna er til mikillar fyrirmyndar og megi þau halda áfram á sömu braut. Í dag hef ég vinnu og nóg að gera. Þetta nám sem ég hef lokið mun koma til með að nýtast mér mikið á komandi árum. Það sem skiptir kannski mestu máli er að ég er sáttari við sjálfan mig og get horft fram á veginn, stoltur af árangrinum og verið fyrirmynd fyrir börnin mín og barnabörnin.

Björgvin H. Björgvinsson